

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 9: FÖLJESLAGARE

Det kändes inte bra.

Cogo observerade Prinsessan med bekymmer i blicken. Hon var åter iklädd sin heltäckande rymdklädsel och Galaxbumerangen vilade stadigt på framsidan av hennes rosa hjälm. Solen höll på att gå nedför horisonten, men bristen på ljus var inget bekymmer för dem eftersom lyset i cockpit ombord på Queen Cosmos gav dem allt ljus de behövde. Men det var inte det avtagande synliga ljuset som oroade honom. Det var det inre ljuset från den flamma som var hans kärlek till henne. Dagen, denna underbara dag som de hade tillbringat tillsammans och som de hade delat med varandra på ett mer intimt, öppenhjärtigt sätt än vad Cogo någonsin hade vågat fantisera om, var snart till ända. Och när den var det skulle de åter igen gå åt var sitt håll.

Prinsessan var redan i full gång med alla förberedelser inför återresan. Just nu satt hon i den vänstra av de främre sitsarna i cockpit och gjorde en sista kontroll av motorerna och reglagen. Kursen tillbaka till Great King var redan inprogrammerad. Hon arbetade snabbt och effektivt och hade inte yttrat ett ord sedan hon hade äntrat cockpit, trots att hon visste att Cogo stod bakom henne vid insidan av dörren. Han hade inte sagt mycket den senaste timmen heller, han var inte säker på vad han skulle säga. Och Aurora verkade så annorlunda så plötsligt. Hon var så fokuserad på hemresan och verkade både disträ och nästan kall, som om allt de hade delat sedan hans ankomst igår eftermiddag aldrig hade hänt.

Cogo fortsatte att observera henne under tystnad. Han skulle aldrig hindra henne från att åka men hans sinnen verkade varna honom igen. Den där känslan av någon mystisk, annalkande fara vägrade lämna honom, likaså känslan av att de båda var under en yttre uppsikt från någon som varken de eller skeppets sensorer kunde uppsnappa. Det lämnade ett svagt illamående i hans mage. Prinsessan var tvungen att återvända men för första gången någonsin kändes det fel att hon skulle bege sig till Great King.

Cogo suckade. Han önskade att han kunde förstå sina egna sinnen bättre. Omedelbara faror som hans sinnen varnade för kunde han se och lika omedelbart undvika. Men detta var något som inte visade sig här och nu. Och ju längre han vistades i Prinsessans närhet desto tydligare och intensivare verkade hans sinnen vilja varna honom. Men vad det var de varnade honom för var lika otydligt som innan. Men det var inte bara denna känsla av en osynlig fara som kändes fel. Det var något hos Aurora själv som inte stämde. Trots att deras sinnen bara timmar tidigare hade blivit ett så verkade hon mer avlägsen än någonsin. Det var inte alls likt henne. Hon var här hos honom men i vissa ögonblick var hon ändå inte närvarande. Hennes tankar försvann ständigt till andra för honom okända håll och varje gång verkade hon bara bli nedstämd. Vad var det som tyngde henne så? Tänkte hon på sina plikter som Drottning som väntade? Eller var det mer än så?

Cogo var inte begåvad med förmågan att läsa tankar som hon var, men han kunde tyda hennes känslor. Hennes sänkta, nästan trötta blick, hennes kalla tystnad, hela hennes kroppsspråk avslöjade att bekymmer tryckte henne. Bekymmer som hon inte verkade angelägen om att dela med sig av till honom. Han önskade att hon äntligen kunde känna så pass mycket förtroende till honom, i deras gemensamma kärlek och vänskap, att hon kunde berätta vad som helst för honom. Men tydligen hade de inte nått så långt ännu. Efter allt som han hade delat med sig av idag ifrån sitt förflutna med både Arcie och hans beslut att bli en cyborg, för att inte glömma hans erkännande av hans kärlek för henne igår kväll, så hade Cogo faktiskt trott att de hade korsat den tröskeln nu. Tydligen var Aurora inte redo att låta honom bli hennes anförvant. Men om hon inte kände det efter den här dagen, skulle hon någonsin det?

Cogo kunde inte förneka att han kände en växande panik inombords. Han försökte hålla sig lugn men det var lättare sagt än gjort. Aurora var på väg tillbaka till Great King. Han var inte menad att följa henne dit. Hennes begäran var att han skulle återvända hem till Jorden. Han hade blivit både förvånad och chockad när hon hade sagt det. Det hade kommit så oväntat, trots att hon egentligen hade sagt det redan vid hans ankomst igår. Men han hade inte trott att hon hade menat det på det viset. Hon hade bett honom att hålla henne sällskap till denna sena kväll men han hade inte anat att hon därefter skulle skicka hem honom till Jorden. Deras gemensamma resa skulle åter avslutas lika abrupt som förra gången.

Cogo ville inte göra som han blev tillsagd men han ville inte direkt trotsa henne heller. Febrilt försökte han nu fundera ut något sätt att lösa det här. Alltihop kändes bara fel. Att återvända till Jorden nu var ett misstag, det kände han i hela kroppen. Hans plats var vid Auroras sida, han var övertygad om det nu. Och inte bara för att han älskade henne. Men, självklart, att han dyrkade marken Prinsessan vandrade på var, som alltid, den huvudsakliga anledningen till varför han kände sig menad att följa henne. Det hade i alla fall alltid varit den största sanningen ifrån hans sida. Men hon behövde verkligen hans beskydd och, med tanke på de enorma faror som alltid hade hotat henne, han var den som var bäst lämpad att beskydda henne. Och även om han inte just nu kunde förnimma faran så var Cogo övertygad om att den fanns där med direkt uppsåt att komma åt henne. Avsikten brydde han sig mindre om. Prinsessan var inte säker på egen hand, det var det enda han ville fokusera på. Men hur skulle han kunna övertyga henne utan några som helst bevis? Och hur skulle han kunna hjälpa henne när hon vägrade att dela med sig av sina bekymmer? Och nu hade deras gemensamma tid nästan runnit ut.

Nej, det kändes inte alls bra.

- ”Jag tycker inte om att behöva skiljas från er,” sa han bestämt tillslut med armarna i kors. - ”Speciellt inte nu.”

Även om Cogo anade vad hon skulle säga, han kunde inte hålla tyst om saken längre.

Prinsessan stannade upp i sitt arbete för ett ögonblick. Cogos kommentar hade inte varit oväntad men hon hade hela tiden fruktat den makt hans ord skulle få över henne. Hon fick inte ge vika för dem oavsett hur mycket hon själv ville det.

- "Jag känner likadant," svarade hon ärligt. - "Men jag kan inte skolka ifrån mina plikter längre. Jag måste återvända till Great King."

Cogo nickade. Det var tack vare denna unga kvinna som han hade lärt sig den rätta meningen av vad plikt innebär och han ifrågasatte inte hennes önskan. Det var inte det som oroade honom.

- "Jag förstår. Men jag ogillar att ni reser ensam," påpekade han och steg fram till henne där hon satt.

- "Det är ingen lång sträcka, Cogo. Jag tog mig ju hit ensam utan problem."

Hon försökte att låta självsäker och lugna honom om att det fanns ingenting att oroa sig för men Cogo genomskådade henne. Hon trodde lika lite på det där som han själv.

- "Men varför ta risken?" frågade han. - "Det är fler än jag som är orolig för er. Låt mig få följa med er."

Aurora suckade. Det var nog bara en tidsfråga innan han skulle tugga på sina bara knän. Om Cogo gjorde det, hur skulle hon kunna vägra? Speciellt när det han sa faktiskt var logiskt.

- "Jag vet att du menar väl. Och normalt skulle jag inte neka dig," sa hon och reste sig upp. - "Men jag önskar helst att du inte följer mig tillbaks."

- "Varför inte?"

Det gjorde ont. Det gjorde alltid lika ont varje gång hon avvisade honom. Men till skillnad ifrån alla andra tidigare gånger, den här gången förstod inte Cogo varför hon ville sända iväg honom ifrån hennes sida. Vad var det för fel med att han stannade hos henne? Speciellt när de aldrig hade varit så nära varandra som nu?

Hon svarade inte. Aurora var inte säker på hur hon skulle svara. Åter igen verkade Cogo så ovetande om vad som väntade dem, speciellt henne. Vägrade han att inse vad som var på väg att hända?

Hon gick förbi honom med tunga steg bort till huvuddatorn för att göra de sista inställningarna inför resan. För ett ögonblick önskade hon att Djorgo hade varit här, han var betydligt skickligare än hon att hantera datorer. Och kanske hade han också haft något klokt råd att ge både henne och Cogo i denna stund. De hade behövt sin alltid logiske vän just nu.

- "Är det något jag har gjort?"

Desperationen i hans röst fick Aurora att flämta till och hon vände sig om mot honom. Hans blick såg lika orolig ut som hans ord.

- "Nej, inte alls," svarade hon försäkrande och steg fram till honom. - "Du får inte ta det här personligt."

Hon suckade och slöt ögonen för ett ögonblick. Hur skulle hon kunna lugna honom?

- "Allt är så... komplicerat," fortsatte hon. Hennes ljusblå ögon blev genast allvarliga.

- "Om vi är tillsammans, Cogo, om så bara i var sin ända av samma rum, kan vi dölja våra känslor?"

Det var en fråga som inte krävde ett svar, de båda visste att det var från och med nu omöjligt för dem att dölja hur mycket de älskade varandra. Endast en lätt beröring, ett kärleksfullt tonfall eller en innerlig blick skulle avslöja dem.

- "Folk kanske skulle börja prata..."

Hennes ord dog bort men Cogo förstod ändå vad hon talade om, och ändå inte. Prinsessan talade om en värld som han inte visste någonting om och som han aldrig hade tillhört.

Den politiska världen.

- "Jag förstår, Prinsessa."

Han svalde hårt. Så det var där skon klämde. Han borde ha anat det ifrån början. Det var samma anledning till varför han själv för så länge hade hållit sitt avstånd till henne i första taget. Han var bara en enkel man av folket med dessutom ett dunkelt förflutet och hon var av kunglig börd. Prinsessan hade sedan hans ankomst igår eftermiddag berättat en del om hennes nya liv i Great Kings hov. I och med att dess folk hade vågat återvända till sin planet hade inte bara deras liv återvänt utan också rutiner och förpliktelser, plikter som inkluderade deras nya drottning. Från vad Aurora hade berättat så verkade inte hovlivet på Great King särskilt annorlunda från det lilla han visste om de kungadömen som fortfarande existerade på Jorden. Aurora var Drottning av galaxen nu och hennes hjärta hade valt honom men det betydde inte att någon annan skulle acceptera hennes val. Det fanns regler och protokoll att följa, även för galaxens mäktigaste drottning.

- "Det var därför ni ville att vi skulle träffas här," konstaterade Cogo med en aning bitterhet i rösten. Varför hade han inte begripit det här med en gång!?

- "Långt borta ifrån alla nyfikna ögon," avslutade Aurora. Hon såg honom ännu djupare i ögonen och lade sina händer på var sin sida av hans ansikte.

- "Jag skäms *inte* för dig, Cogo, tvärt om."

- "Men andra kanske skulle ogilla att se mig vid er sida?" tillade han frågande. Hon fnös nästan åt hans ord, han visste mycket väl att en romans mellan honom och henne aldrig skulle tolereras. Deras romans kunde äventyra framtiden för hela galaxen!

- "Det skulle uppfattas som opassande," svarade hon finkänsligt och släppte hans kinder.

- "Kan jag åtminstone få följa er en bit på vägen?"

Han vägrade ge upp. Han ville inte skiljas ifrån henne även om han visste att det tillslut skulle vara ofrånkomligt i nuläget. Men så länge ingen visste eller såg någonting kunde inte hans närvaro skapa något problem eller politisk skandal. Och, som alltid, Cogo var orolig för hennes säkerhet. Det *var* dumdrigtigt att låta henne resa helt ensam en sådan lång väg.

Hon var på väg att säga något i protest men han gav henne ingen chans att göra det.

- "Jag lovar, jag ska lämna Queen Cosmos innan någon fattar att jag är ombord," sa Cogo och knäppte händerna bedjande. - "Snälla..?"

Nu gjorde han det som hon hade fruktat allra mest, han tiggde om att få följa med henne. Ända skillnaden var att han inte gjorde det på knä. Men den makt som hans tillgivenhet hade över henne var lika stark.

Han såg ut som en liten pojke just nu och han flinade nästan försynt för att få henne att skratta. Var han medveten om hur starkt han påverkade henne eller var det bara ödets nycker som gav honom tur? Aurora hade lovat sig själv att inte ge vika om han gjorde det

här. Men Cogo hade gjort någonting som hon inte hade räknat med, han hade erbjudit en kompromiss. Han lovade att avlägsna sig innan någon visste att han var ombord. Hon var tvungen att erkänna att det var en klok idé. Vetskapen av att ha honom nära lugnade henne, det ökade hennes säkerhet. Hennes hjärta slog redan volter av lycka. Med en lättad suck gav hon efter.

- ”Nåväl. Halva sträckan ska väl inte vara några problem. Efter det kan jag be om en eskort sista biten.”

Cogo sken upp som en sol. För ett ögonblick hade han varit säker på att hon inte skulle acceptera hans erbjudande.

- ”Tack, Aurora!”

Han lade händerna på hennes axlar och drog henne till sig. Aurora darrade när han kysste hennes vänstra kind. Det var av tacksamhet men denna kyss var så mycket mer än så. De båda visste det när de såg varandra i ögonen. Alla känslor fanns där och de skulle inte försvinna. Nu skulle dessa känslor få leva fritt ytterligare ett dygn. Ett dygn till att minnas med glädje.

Aurora hoppades bara att hon inte skulle ångra det här, att han skulle vägra att lyda henne när han verkligen var tvungen att lämna henne. När väl halva återresan var förbi fanns det inga kompromisser kvar. Skulle det bli problem? Det sista hon ville var att tvinga iväg honom. Det hade hon redan gjort en gång och ville helst inte gå igenom det en gång till. Men de var inte där än. Och fram till dess tänkte Aurora inte förvänta sig det värsta. Hon tänkte snarare förbli tacksam för denna extra tid tillsammans med Cogo. Hade det inte varit för hans bedjan hade de inte fått denna extra dag tillsammans.

Hon log mot honom och slängde en blick mot Cosmos styrreglage intill dem.

- ”I så fall kan du lika gärna ta över spakarna en stund,” föreslog hon. Queen Cosmos var, för sin enorma storlek, ett mycket lättmanövrerat skepp. Trots det kände Aurora sig betydligt lugnare om Cogo, med sin stora skicklighet som pilot, hade hand om spakarna. Dessutom visste hon att han längtade efter att få sitta i den där stolen igen. Det var något speciellt med Queen Cosmos, hade man väl gjort sig hemmastadd hos henne ville man aldrig lämna henne.

Och mycket riktigt, det tog inte många sekunder förrän Cogo redan hade slagit sig ner och startat motorerna. Strax därefter började Queen Cosmos lämna ifrån marken och stiga mot himlen. Landningsställena drogs in och stigningen gick perfekt. Aurora var tacksam att han inte insisterade att vänta med deras avfärd, hon ville inte anlända för sent tillbaka till Great King. Hon hade en mycket viktig tid att passa. Trots det kunde hon inte låta bli att ta tillfället i akt och reta honom lite, om så bara lite.

- ”Klarar du detta nu då?” frågade hon retfullt. Cogo slängde en frågande blick över axeln till henne.

- ”Klarar? Vad menar ni? Detta klarar väl en två-åring!” svarade han kaxigt, oförmögen att förstå varifrån Prinsessan fick en så bisarr föreställning att han inte längre skulle kunna hantera detta skepp som han hade oräknliga flygtimmar med vid det här laget. Ett år ifrån hennes cockpit gjorde ingen skillnad, han mindes mer än väl hur man hanterade den här tuffa damen.

I sin iver att bevisa just detta för Prinsessan drog Cogo på lite extra kraft till motorerna. Kanske aningen för mycket.

Hela skeppet började skaka våldsamt p.g.a. den allt mer accelererande stigningen och ökande turbulens i den övre atmosfären. En kraftig vind hade dykt upp ifrån till synes ingenstans och verkade göra allt för att Queen Cosmos inte skulle lämna den här planeten. Skeppet hade dock kapacitet att klara sådana här situationer, de hade klarat betydligt värre element än det här. Men Prinsessan Auroras späda fysik kunde däremot inte tåla mycket påfrestningar, vilket Cogo var mycket medveten om. Utan att se sig om visste han att Prinsessan hade gripit tag i ryggen på hans stol och försökte hålla i sig för vad allt hon var värd. Självtördes han inte alls av turbulensen men Prinsessans säkerhet kom alltid först. Snabbt kompenserade han genom att dra av på farten. Men den lätta paniken han hade för hennes säkerhet gjorde att han sänkte den för mycket. Cosmos pressades ner mot marken igen av de mäktiga vindarna. Enbart tack vare hans snabba reflexer hann Cogo fälla ut landningsställena igen i tid. Queen Cosmos träffade åter marken med en rejäl smäll.

- "Hoppsan..!"

Kollisionen hade gjort honom lite lätt groggy och Cogo skakade på huvudet för att få bort yrseln. Förutom det var han helt oskadd. Fysiskt, det ville säga. Det här var minst sagt pinsamt. Varifrån denna vind kom ifrån visste han inte men han hade klarat av betydligt värre rymdstormar än det här. Så varför hade han blivit så överrumplad den här gången? Cogo var, för en gång skull, tacksam för att varken Haka eller Djorgo var här just nu, båda hade säkert haft sarkastiska kommentarer att fälla om det här. Men den tanken försvann fort när han insåg att Aurora hade fallit till golvet av den kraftfulla kollisionen mot marken. Till skillnad ifrån honom själv hade hon inte suttit i en kraftig stol som kunde ta emot sådana våldsamma stötar. Cogo flämtade till och flög upp ur stolen och skyndade fram till henne.

- "Prinsessa, ni är inte skadad!?"

Det kom inget svar.

Med hjärtat i halsgropen lyfte Cogo upp hennes huvud. Hennes ögon var slutna. Hon rörde sig inte. Sittandes på knä på golvet där hon hade fallit lyfte han försiktigt upp henne helt i sin famn. Var hon medvetlös? Skadad? Värre än så!?

Miljoner tankar hann passera inom loppet av bara sekunder, den ena farhågan värre än den tidigare. Åh, varför skulle han alltid vara så hårdhänt i allting som han företog sig!? Detta var inte första gången som hans flygning gick för hårt fram gentemot vad Prinsessan klarade av. Varför lärde han sig aldrig av sina misstag? Varför hade han känt behovet av att försöka imponera på henne? Han var en man nu, inte sant? Inte en barnlig pojkvasker! Han borde ha vetat bättre än att öka farten på det där sättet inne i en atmosfär. Han hade inte längre anledning att bevisa sin vördnad till henne, hon visste nu vad han kände. Varför var det alltid dem han älskade som fick betala för hans dumheter? Men Cogo drog en stor lättnadens suck när Prinsessan drog ett djupt andetag samtidigt som hon något omtöcknat öppnade ögonen igen.

- "Det är ingen fara, Cogo," svarade Aurora när hon möttes av hans oroliga blick. - "Jag slogs bara omkull."

Hon hade hört honom. Faktum var att det aldrig hade svartnat för ögonen på henne utan hon hade bara fallit till golvet vid kollisionen. Som tur var hade hennes hjälm skyddat henne från att förlora medvetandet. Hon hade varit med om betydligt värre liknande saker. På sin höjd skulle hon kanske få ett blåmärke eller två av det här. Trots det hade Cogo hunnit bli skrämmd å hennes vägnar. Aurora kunde inte låta bli att bli rörd av hans ständiga omtanke för henne. Men det gladde henne desto mer när hon såg hur lättad han åter igen blev när hon konstaterade för honom att hon var oskadd. Cogo hjälpte henne upp igen och väl uppe på fötter omfamnade han henne för ett ögonblick.

- ”Jag borde ha varit mer försiktig,” mumlade han ångerfullt. - ”Förlåt mig.”

Aurora bara log mot honom. Hur kunde hon ha haft en sådan tur att ha fått träffa en man som Jan Cogo? Ja, han hade gott om dunkla sidor men de överspeglades alltid av hans betydligt fler goda sidor. Om han hade varit helt felfri hade hon inte haft en lika god anledning att älska honom så mycket som hon gjorde. Och åter igen fick hon bekräftat hur han hade mognat sedan den dag de hade träffats på Månen. Stort eller litet, med vilje eller av misstag; en man erkände när han begick ett misstag. Han var en sådan man. Hon slängde åter en hastig blick mot styrreglagen.

- ”Försök igen,” föreslog hon.

Hon retades med honom – igen, Cogo kunde inte undgå att höra sarkasmen i hennes röst. Nåja, han hade bara sig själv att skylla när han allt för kaxigt hade hanterat skeppet allt för lättvindigt. Det viktiga var att Aurora var oskadd, det var ett obetydligt pris för hans stolthet att betala. Med tanke på hans nyliga klantighet så var han faktiskt lätt förvånad över att hon fortfarande ville lämna över spakarna till honom. Men egentligen var Cogo inte alls förvånad. Inte när det gällde henne. Aurora litade på honom med sitt liv. Hon hade fortfarande fullt förtroende för honom och hans förmågor. Han skulle aldrig ge henne anledning att tvivla på honom.

Aldrig.

Med en suck nickade han och återtog sin plats i stolen. En snabb undersökning visade att Cosmos inte hade tagit någon skada av kollisionen. Ingenting indikerade att de inte skulle kunna ha en säker och smidig resa tillbaka till Great King. Och med en betydligt stadigare hand på reglagen skulle de med lätthet ta sig igenom även den här kraftiga vinden. Det här var verkligen ett fantastiskt skepp!

Aurora slog sig ner i stolen till höger. Men när hon var på väg att spänna fast sig reste hon sig plötsligt och oväntat upp igen. I nästa stund kände Cogo hennes mjuka läppar mot hans panna.

- ”Tack,” viskade hon.

- ”För vadå?” undrade han.

- ”För att du aldrig överger mig.”

Det var en mäktig syn när Queen Cosmos lämnade atmosfären hos den gröna planeten nedanför och, med mullrande motorer, tog sig ut i den stjärnupplysta världsrymden. Men

oavsett hur imponerande det stora skeppet må vara så var det inte det som han var beordrad att rapportera.

Gömd bakom en liten måne visste piloten i spanings skeppet att det var dags att rapportera den nya händelsen till moderskeppet och hans överordnade. Han öppnade upp en kodad kommunikationsfrekvens som gjorde den näst intill omöjligt att upptäcka för vanlig radioutrustning.

- "Lord Topha, detta är spanings skepp M-47. Hör ni mig? Över."

Svaret var nästan ögonblickligen.

- "Jag hör er klart och tydligt, M-47. Vad har ni att rapportera?"

- "Jag vill bekräfta att Queen Cosmos precis har lyft och lämnat planeten. Cyborgen är fortfarande ombord. Jag upprepar, cyborgen är fortfarande i Drottningens sällskap."

- "Är du helt säker på detta, M-47?"

- "Helt säker, min Lord. Cogo är fortfarande hos henne."

Det var en kort paus i andra änden av kommunikationen. Frustrationen som skapade den tystnaden var mycket påtaglig. Men tystnaden bröts slutligen.

- "Har du något mer att rapportera?"

- "Min närvaro har inte blivit avslöjad. De visar inga tecken på att de vet om att de är under uppsikt."

- "Följ efter dem. Se till att fortsätta hålla ert avstånd. Det är av högsta prioritet att de inte får veta att de är bevakade."

Tophas röst mörknade ihop med allvaret i hans ord.

- "Du förstår, hoppas jag, konsekvenserna om du skulle misslyckas?"

Piloten nickade.

- "Helt och fullt, min Lord. De kommer inte att upptäcka någonting."

- "Bra. Vilken är Cosmos nya kurs?"

- "Rakt mot Great King, min Lord."

Rösten i andra änden blev genast mer upplyft.

- "Utmärkt! Det borde glädja vår herre."